

Evangeliet föder ett ekumeniskt sinne

av Stefan Hedkvist¹

Enligt programmet ska jag tala över ämnet ”Biblisk ekumenik”. ”Att rätt dela lag och evangelium” skulle vara en lika bra rubrik. Men eftersom evangeliet hör ihop med en strävan efter enhet i tron på Kristus, är det bra att ha med begreppet ”ekumenik” i rubriken. Ekumenik är en strävan att uppnå enhet i tron på Kristus. Det är i denna goda mening jag använder begreppet ekumenik i detta föredrag. Jag ska alltså inte ägna mig åt den falska ekumenik som vill uppnå en yttre, synlig enhet mellan kyrkosamfund trots att man inte är enig i tros läran. Inte heller är det här fråga om den ytterst liberala strömning i kristenheten som låter begreppet ekumenik innefatta en dialog med främmande religioner. Detta föredrag låter jag mynna ut i en tillämpning av skillnaden mellan lag och evangelium när vi möter andra kristna och när vi samtalar om den bibliska läran med andra som vi antar tror på Jesus. Om vi själva lever av evangeliet så formar det oss så att vi strävar efter enhet i tron på Kristus tillsammans med andra. ”*Evangeliet föder ett ekumeniskt sinne.*” Det är mitt förslag till rubrik på föredraget.

Jag vill tala främst om evangeliet som ger oss tron på syndernas förlåtelse för Kristi skull och förnyar oss så att vi gärna vill leva det nya livet i Kristus, i lydnad för Guds bud och till Guds ära. Men evangeliet och det nya livet ska ställas i kontrast till den gamle Adam, eller syndafördärvet, som finns kvar hos oss, och Guds röst i lagen som riktar sig till den gamla människan med krav, hotelser och fördömanden för att stävja synd och ge kännedom om synden. Vi ska hela tiden komma ihåg att vi har kvar vår ”gamle Adam” eller syndafördärvet som mer eller mindre infekterar allt vi gör så att vi måste bekänna att även våra bästa gärningar är som en fläckig klädnad. En kristen är inte en splittrad personlighet utan *en* person, men i mer eller mindre grad mogen och helgad. Den nya människan lyssnar till evangeliet och blir fostrad av Guds nåd till goda gärningar. Men den gamla människan hör bara lagen och drivs av rädslan som formas av lagens krav och hotelser.

Motiverad av evangeliet eller av lagen?

Det finns en risk att vår gamle Adam påverkar våra kristna aktiviteter så att vi inte längre som första mål arbetar för att människor ska få tron på Kristus, utan istället *konfronterar* dem med Bibelns utsagor som om de vore hämtade ur en lagbok och *kräver* av dem en rätt trosuppfattning, kanske under hot om exkommunikation eller fördömlse om de bekänner något annat. Den första metoden är formad av *evangeliet som skapar, skänker och ger*. Den andra metoden är inspirerad av *lagen som kräver, hotar och fördömer*. Det finns en risk att vi bekämpar falsk lära därför att vår bekännelse kräver det, utan att vi är motiverade av evangeliet. Fast vi tillhör en bekännelsetrogen kyrka, eller kanske just därför, finns det en risk att vi förlorar den första kärleken och blir lika församlingen i Efesus så som den tecknas i Uppenbarelsebokens 2:a kapitel: *Jag känner dina gärningar, ditt arbete och din uthållighet, och jag vet att du inte kan tåla onda människor. Du har prövat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare. Ja, du är uthållig, och du har uthärdat*

¹ Föredrag hållet vid kyrkhelg i S:t Markus, Ljungby den 6 november 2010.

mycket för mitt namns skull och har inte tröttnat. Men det har jag emot dig, att du har övergett din första kärlek. Tänk därför på varifrån du har fallit, och omvänd dig och gör dina första gärningar. Annars, om du inte omvänder dig, skall jag komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats.

Det är inte den rätta bekännelsen som är skuld till att försvaret för den rena läran inte längre motiveras av evangeliet och tron. I takt med att den första kärleken svalnar kommer den gamle Adam i motsvarande grad att infiltrera alla våra kristna aktiviteter. Den gamle Adam tecknas i första Mosebok som misstänksam, rädd och självisk. Hans karaktärsdrag förstärks bara av lagens krav, hotelser och fördömanden. Sätt detta i ett bekännelsetroget sammanhang och du får en kyrka som ser med misstänksamhet på andra, som *kräver* att de ska omfatta den rätta bekännelsen och som *kräver* att de ska uttrycka läran med precis de rätta orden. Lägg därtill *hotelser och fördömanden* och bilden blir fullkomnad av en församling som förlorat den första kärleken och inte längre förstår evangeliet.

Vi bör komma ihåg att förmågan att korrekt redogöra för varje lära är en sak för intellektet och inte detsamma som hjärtats tro. En korrekt trosuppfattning kan omfattas av en ogudaktig människa som saknar tron och är till 100 procent gammal människa. Men en sådan kommer inte att handla inspirerad av evangeliet utan av lagen. Även hos pånyttfödda blandar sig den gamla människan i allt vi gör så att vi känner igen karaktärsdragen av misstänksamhet och rädsla formade av lagens krav och hot. Eftersom den gamla människan infiltrerar allt vi gör har vi varje dag anledning att pröva oss själva och bekänna våra synder.

En kristen och hennes syndafördärv

Låt mig börja med att teckna bilden av en kristen människa. Vad är det som gör oss till kristna? Hur förhåller sig kristna till Kristus och Guds vilja? Konfessionella lutheraner har inte monopol på att vara kristna, kom ihåg det. Vi måste öva upp en bättre medvetenhet för den heliga allmänliga kyrkan (= Guds folk) som inte är detsamma som någon synlig samling människor. Evangeliet uträttar samma sak i varje människa som tror, oavsett land, folk, språk, social tillhörighet, mental begåvning eller kyrkotillhörighet. Alla kristna förhåller sig på samma sätt till Kristus och Guds vilja. De tror på syndernas förlåtelse för Kristi skull och vill det som Gud vill av tacksamhet för frälsningen. En kristen kännetecknas av sin inställning, sin attityd till Kristus och Guds vilja.

Guds vilja är densamma före som efter syndafallet och i evighet. Men människan är inte densamma. Människan skapades till Guds avbild, helig och rättfärdig. Människans vilja var före syndafallet i harmoni med Guds vilja, där fanns ingen konflikt. När Gud befallde Adam att ge namn åt djuren gjorde han det utan knot. Guds vilja var inte en främmande vilja som påtvingades honom, utan människan ville och gjorde det Gud ville. Människan hade tillit till Gud. När Gud förde kvinnan fram till Adam blev han inte misstänksam och sprang och gömde sig utan utbrast ”denna är nu ben av mina ben...” och tog emot henne som en god gåva från Gud.

Men i och med syndafallet förändrades människan. Efter syndafallet tecknas människans karaktär i första Mosebok som misstänksam, rädd och självisk. Redan vid ljudet av Guds steg i trädgården sprang de och gömde sig. De litade inte på att Gud skulle föra fram någon god

gåva till dem utan misstänkte att Gud tänkte straffa och förgöra dem. De visste inte att Gud kom med löftet om Frälsaren som skulle krossa ormens huvud, ja, de visste inte att Gud skapat världen genom och till Frälsaren, och att han av evighet utvalt dem till frälsning i Kristus - som är det slaktade lammet från begynnelsen. De litade inte på Gud och var därför fyllda av rädsla, och de drevs av rädslan. I sin själviskhet skyllde Adam ifrån sig och beskyllde rent av Gud för att vara syndens orsak. Den gamle Adams personlighet är alltsedan syndafallet allttjämt likadan. Sådant är syndafördärvet i oss.

Efter syndafallet upplever den oomvända människan Guds vilja som en främmande vilja som påtvingas med krav och hotelser. Men det är inte Guds vilja som har förändrats utan människan. Människans vilja är inte längre i harmoni med Guds vilja. Gud avslöjar människans förvända vilja genom lagens predikan. Lagen gör det uppenbart att vi är syndare. Människans vilja har förändrats och även Guds sätt att tala till människan. Det är inte Guds vilja som ändrats men han har ändrat rösten på grund av synden och vreden. Guds vilja var densamma i paradiset före fallet, som den är idag, och som den ska vara i evighet. Men före fallet fanns det ingen anledning för Gud att tala till Adam med krav, hotelser och fördömanden. Inte heller kommer det att finnas anledning för Gud att tala till Guds folk på det sättet när de står inför hans tron klädda i vita kläder.

Inte heller finns det någon anledning för Gud att tala på det sättet till kristna som har iklätt sig *"den nya människan, som är skapad till likhet med Gud, i sann rättfärdighet och helighet."* För den nya människan är inte Guds lag en främmande vilja som påtvingas henne och som hon inte vill underordna sig. De kristna lever inte efter köttet utan efter Anden. Guds lag för kristna kallas lagens tredje bruk. Det är detsamma som en förmaning vid Guds barmhärtighet enligt principen för all kristen förmaning som Paulus ger i Romarbrevets 12:e kapitel. En kristen förmaning är en uppmuntran till goda gärningar *motiverade av evangeliet om Guds nåd och barmhärtighet*. I den rösten finns inga hotelser eller fördömanden, ja, knappast ens krav.

Skillnaden mellan Guds lag och Guds evangelium

Vi talar här om att Gud i lagen talar till den gamla människan med en röst som kräver, hotar och fördömer. Men Gud predikar inte lagen i syfte att den gamla människan ska bli bättre, utan för att konfrontera synden. Lagens röst gör bara den gamla människans karaktärsdrag starkare så att det blir uppenbart att hon är misstänksam, rädd och självisk. Förutom det så kan synden av lagen ta tillfälle till formliga utbrott av synd så att det blir uppenbart hur ytterligt fördärvad vår natur är. Lagen skapar inget annat än kännedom om synden. Lagen konfronterar syndaren och tar ställning mot synden med krav, hotelser och förbannelser. Men lagen kan inte skapa tro och tillit, förnya oss och väcka kärlek till Gud och våra medmänniskor. Det ligger inte inom lagens område att skapa en ny människa som behagar Gud. Lagen bryter ned, krossar, avkunnar dödsdomen och dödar.

Evangeliet däremot skapar något nytt. Det är evangeliet som gör en kristen till en kristen. Genom evangelium kallar, församlar, upplyser och helgar den helige Ande hela den kristna kyrkan på jorden och bevarar henne i Jesus Kristus i den enda rätta tron. Evangeliet skiljer sig från lagen på många sätt. Evangeliet har ett annat innehåll och ett annat syfte. Evangeliet förkunnar det förunderliga, glada budskapet att Gud förlåtit oss alla våra synder för Jesu

Kristi skull. Och med syndernas förlåtelse har han också gett oss liv och salighet. Evangeliet kräver inget av oss. Det ger oss inte instruktioner om vad som bör ske, eller vad vi bör göra, utan förkunnar något som har hänt, att Jesus fullbordat allt. Evangeliet hotar inte utan ger härliga löften. Det fördömer inte utan upprättar syndare och ger frälsningen som Jesus vunnit till människor som inte förtjänat det på något sätt. Evangeliet dömer inte till döden utan befriar från dödens makt och skapar tro och ett nytt liv.

Detta nya liv är i sin tur format av det nådiga, glada och goda evangeliet. Detta nya liv karaktäriseras av *tro, hopp och kärlek*. Det är raka motsatsen till den gamla människans grundkaraktär av misstänksamhet, rädsla och själviskhet, något som bara förstärks av lagens krav, hotelser och fördömanden. Den nya människan lyssnar till evangeliet som inspirerar till ett nytt liv. Den gamla människan lyssnar till lagen och tvingas fram med lagens krav, hotelser och fördömanden. Men den nya människan är inte som en häst eller mula som man måste tämja med töm och betsel.

Den nya och den gamla människan

En kristen människa har till sin nya människa fått en ny attityd till Guds lag. Guds lag är inte längre en främmande, påtvingad lag som kräver, hotar och fördömer. Det beror inte bara på att den nya människan har en annan inre attityd till Guds vilja, en annan uppfattning om Guds lag. Gud har också en annan attityd till den kristne. Gud kräver inte längre något, långt mindre hotar och fördömer han. Gud talar inte längre med den rösten till de troende. Bibeln säger att *vi är lösta från lagen. Vi står i Andens nya tjänst, inte i bokstavens gamla tjänst. Lagen är inte satt för rättfärdiga utan för orättfärdiga* osv. Men Guds oföränderliga vilja består, nu liksom tidigare.

Den kristne vill efter sin nya människa gärna lyda sin älskade Faders vilja, ja, har sin glädje i Guds vilja och vill leva i den med den kraft som evangeliet ger. Den kristne lever av tro och tron kan aldrig finnas utan det nya livet som är motiverat och inspirerat av evangeliet som skapat tron. Den kristne förstår nu att ett liv i enlighet med Guds vilja är ett välsignat och saligt liv. Misstänksamheten och rädslan är borta. *Gud är kärlek och den som förblir i kärleken förblir i Gud, och Gud förblir i honom... Rädsla finns inte i kärleken utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan. Rädslan hör ju samman med straff och den som är rädd är inte fullkomnad i kärleken. Vi älskar därför att han först har älskat oss.*

En kristen har sitt nya liv av evangeliet. Det är evangeliet som motiverar en kristen att leva det nya livet för Kristus och det är också evangeliet som motiverar och formar detta nya liv. *Detta nya liv består i tro, hopp och kärlek, något som kännetecknar varje uttryck för ett kristet liv.* Men en kristen är inte helt och fullt en ny människa som hämtar inspiration av evangeliet. Den gamle Adam finns kvar, det onda köttet. Den gamle Adam lyssnar inte till evangeliet, och kan det inte heller, utan hör bara lagens krav, hotelser och förbannelser. Lagen förstärker köttets misstänksamhet, rädsla och själviskhet. Den gamle Adam, med sina omisskännliga karaktärsdrag, påverkar i mer eller mindre grad allt vi gör. Under denna inverkan bekänner vi den rätta läran *därför att det är rätt att göra så och det krävs av oss*, och vi håller oss i skinnet *för att vi inte vågar annat*, och vi *kräver* samma sak av andra. Det är ett liv motiverat av lagen, ett liv som imiterar ett kristet liv.

Vi har nu talat om att en kristen, alltså till sin nya människa, lyssnar till evangeliet som gett tron på Kristus i hjärtat. Han hämtar kraft och inspiration av evangeliet till det nya livet för Kristus. Han behöver inte lagens krav, hotelser och fördömanden och Gud talar inte heller med en sådan röst till kristna. Även det vi kallar ”lagens tredje bruk” för kristna är egentligen en evangelisk förmaning som med evangeliet uppmuntrar till allt gott verk enligt den princip för all kristen förmaning som Paulus framställer i Romarbrevets tolfte kapitel: *Så förmanar jag nu er vid Guds barmhärtighet...* eller i brevet till Titus: *Guds nåd har uppenbarats... den fostrar oss... att leva gudfruktigt.*

Men den gamla människan är inte bättre hos en kristen än hos vilken oomvänd syndare som helst. Den gamla människan lyssnar inte till evangeliet. Det enda den gamla människan lyssnar till är lagen, men lagen kan inte förbättra henne - även om vissa yttre utbrott stävjas när rädslan tar överhand. Lagen som riktas till den gamle Adam innehåller krav, hotelser och fördömanden för att döda och bryta ned. Syftet är aldrig att skapa något nytt.

Att motiveras av evangeliet eller av lagens krav och hot

Av denna sammanfattning är det lätt att räkna ut vad som händer i en bekännelsetrogen kyrka när den gamla människan blandar sig i de kristna aktiviteterna. Evangeliet fördunklas med lagens krav och hotelser. Istället för att evangeliet predikas som ett underbart budskap för att skapa tro på Kristus i människors hjärtan och därmed ett nytt liv för Kristus, så börjar man *kräva* en rätt bekännelse av andra, eventuellt med hot om kyrkotukt eller fördömelse. Man börjar strida om ord som om de vore hämtade ur en lagbok istället för att förkunna verkligheten, Guds väldiga gärningar som uppenbaras i evangelium. Man kräver bifall till läran av intellektet istället för att predika tron i människors hjärtan. Man tror sig själv ha rätt i motsats till andra. Man kämpar för sitt samfund, en yttre synlig samling, istället för att av evangeliet bli medveten om den heliga kristna kyrkan som vi tillhör tillsammans med alla troende.

Det här kan kallas fariseism eller legalism. Men eftersom dessa begrepp är föremål för missförstånd och ingen vill kännas vid sådana etiketter, så hindrar de bara självprövningen. Vi säger så här istället: det finns hos oss en fördärvad natur, den gamle Adam som får impulser att handla av lagens röst, så som den ljuder för att stävja och avslöja synd, alltså med krav, hotelser och fördömanden. *Problemet uppstår bland oss när lagens krav och hotelser börjar motivera och forma vårt handlande.* Problemet finns där när lagens hot driver oss så att rädslan ligger till grund för vårt handlande.

Allt detta är främmande för en kristen och för det nya livet i Kristus. Det är evangeliet som inspirerar vårt handlande. Det nya liv som evangeliet skapar karaktäriseras av tro, hopp och kärlek. Den troende litar på Gud och väntar allt gott från honom. Han vill vandra den väg Gud visar i förlitande på att vår himmelske Far bara vill oss allt gott. Det är motsatsen till misstänksamhet. Hoppet är motsatsen till rädslan som försöker undvika en fara som hotar från Gud. Istället hoppas den kristne på Gud och hans löften. Den eviga gemenskapen med Gud är målet för vårt hopp, något som vi längtar efter. Kärleken söker inte sitt och är därför motsatsen till självisheten.

Kärleken formar sig efter Guds vilja, inte som en främmande vilja som är en tung börda, utan den kristne älskar det Gud vill. Men eftersom den gamla människan finns kvar hos oss fast vi blivit pånyttfödda, så kommer köttet att påverka vårt handlande när vi som kristna tror, hoppas och älskar. Vi kommer att snubbla, falla, resa oss och fortsätta. I takt med att den första kärleken svalnar får den gamle Adam övertaget och tvärtom. Kampen mellan anden och köttet är en daglig kamp där den gamle Adam ska dödas genom ånger och bot och omvändelse och en ny människa uppstå och leva rättfärdigt inför Gud. Men där kampen avtar, när vi förlorat den första kärleken, då börjar vi tro därför att vi måste, och bekänna den rätta tron därför att det är rätt att göra så – alltså kristna aktiviteter men motiverade av lagen.

Andens enhet

Genom evangelium i ord och sakrament uppväcker den helige Ande tron var och när det behagar Gud. De troende förhåller sig på samma sätt till lagen och evangeliet oavsett var de befinner sig. Evangeliet föder samma nya liv hos alla som tror på Jesus Kristus. Den helige Ande ger dem tron och skapar Andens enhet.

Andens enhet är något inre. Men på grund av alla möjliga yttre omständigheter och influenser uppstår skillnader hos enskilda människor hur Bibelns lära uppfattas med förståndet. Detta gör att de kristna återfinns i olika samfund. Även inom samfunden finns stora skillnader mellan hur olika individer uppfattar läran. För vad som uttrycks offentligt i skrift eller tal, i trosbekännelser, skrivelser och undervisningsmaterial är inte lika med vad som omfattas i enskilda hjärtan. Av den anledningen finns det inte någon enda i verklig mening enad kyrka eller församling. Det har heller aldrig funnits någon yttre samling kristna, alltså ett samfund eller en församling, som varit fullkomligt enad. Men det upphäver inte Andens enhet.

Andens enhet är inte en yttre enhet utan en inre som finns i människors hjärtan. Alla sant troende, som endast Herren känner, är inte bara eniga i tron på Jesus som sin Frälsare utan även i sin inställning till lag och evangelium. Vi kan också bli varse detta. Det är inte bara lutheraner som på ett korrekt sätt kan uttrycka tron på syndernas förlåtelse för Kristi skull eller glädjen och tacksamheten för evangeliets budskap. Tron på syndernas förlåtelse för Kristi skull och glädjen över evangeliet och viljan att leva i tacksamhet finns hos alla kristna överallt där de finns. Deras attityd till Kristus och goda vilja kan vi bli varse så att vi kan anta att de är kristna.

Det är fullt möjligt att en person utan djupare kunskap om Bibeln eller sitt samfunds läroposition har en stark tro och lever det nya livet för Kristus. Det märks på oväntat insiktsfulla kommentarer om nåden och förlåtelsen för Kristi skull och osjälviska gärningar i enlighet med Guds vilja, en kärleksfull välvilja och generositet. Det går inte att ta miste om personens glädje och tacksamhet över evangeliet som kommer till uttryck i ord och gärningar på ett sätt som inget intellektuellt skarpsinne kan härma. Sådan är den första kärleken, den barnsliga tron, som man kan finna hos barn och olärda, enkla människor.

Betydelsen av bekännelsetrohet

Om man ser till det yttre, kyrkornas läroposition, så har den konfessionella lutherska kyrkan rätt lära och har genom historien varit bra på att avslöja alla avvikelser som uppstått, så att man måste säga att i den konfessionella lutherska kyrkan har läran blivit bevarad ren. Det

säger jag inte för att vi ska berömma oss och tacka Gud för att vi inte är som andra utan för att ära evangeliet och Guds nåd som förkunnas i lutherska bekännelsekyrkor. Att vi ska sträva efter att behålla evangeliet rent är självklart, för om inte evangeliet förkunnas rent och klart kan ingen komma till tro.

Ändå är det inte vårt första mål att bevara evangeliet rent. Vårt första mål är att förkunna evangeliet så att människor får tron i hjärtat. Att evangeliet bevaras rent är ett sekundärt mål. Tänk på hur församlingen i Efesus beskrivs i Uppenbarelseboken. Det är när den gamle Adam infiltrerar vårt handlande som det sker en förskjutning från det primära till det sekundära. Där blir inte tron det viktigaste utan den rätta trosuppfattningen. Där sker en förskjutning från hjärta till hjärna, från hjärtats tro till den intellektuella uppfattningen av trosläran, från den andliga verkligheten till orden som beskriver den. Den rätta bekännelsen blir en fråga för intellektet och man börjar avkräva andra den uppfattning man själv har, i en slags självmedvetenhet om att man har rätt och andra har fel. Kom ihåg att den rätta trosuppfattningen är något man kan lära in med förståndet och redovisa i en examination, men därmed har man inte nått fram till tron. Den gamle Adam kan hantera trosläran men gör det på sitt sätt genom att ställa krav på andra, hota och fördöma.

Kristen tillämpning av lag och evangelium när vi möter andra kristna

Predikan av evangeliet har som första mål tron på syndernas förlåtelse för Kristi skull. Det är vad predikan syftar till. Tron kommer av predikan. Men tron är en sak för hjärtat och därför ska orden rikta sig till hjärtat. Predikan är ett ärligt och uppriktigt vittnesbörd om Guds väldiga frälsningsgärningar som lockar till tro. Men vårt sekundära mål är att bevara evangeliet rent och därför ska vi vara beredda att förklara evangeliet om de som hör oss missförstått något. Men en sådan rättelse ska ske på ett sätt som är i harmoni med evangeliet. Det är evangeliet självt som skapar acceptans, inte bara av den första sanningen om syndernas förlåtelse, utan om allt som hör till Guds rådslut.

Ibland kan vi behöva förmana någon i vår strävan att bevara evangeliet rent. Om någon har en syndfull tendens till vantro kan han behöva tillrättavisas för att bevara läran ren. Men också det ska ske med utgångspunkt från evangeliet. Det är när troende blir påmind om Guds barmhärtighet som de blir uppmuntrade till det som är gott och rätt. All förmaning vill uppmuntra det nya livet i Kristus och riktar sig därför till anden, inte till köttet. Men den nya människan lyssnar till evangeliet. Lagens krav, hotelser och fördömanden ska inte riktas till den nya människan och är inte tillämpliga på den nya människan.

I vår strävan att bevara läran ren kan vi också behöva bestraffa och förkunna lagen med dess krav, hotelser och fördömanden för att konfrontera synden och köttet. Men då är lärosamtalet sedan länge slut och likaså förmaningen. Då talar vi inte längre till anden utan till köttet för att stävja synd och ge kännedom om synd och så bereda väg för evangeliet. Också det måste ske med kärlek så att personen förnimmer det. Det är en svår sak.

Det är lätt att se att den gamle Adam påverkat vårt handlande om vi börjar använda förolämpningar, nedvärderande uttryck eller orimliga krav. Det får personen att känna sig nedtryckt och förkastad. Och det ska inte vara vårt mål. Lagens förkunnelse som riktar sig till köttet för att stävja synd *hör inte till lärosamtalet*. När lärosamtalet innehåller klander för att

ett ord inte används korrekt, eller krav att ta tillbaka, kanske under hotelser, använder man själv en metod som är påverkad av den gamle Adam som till sin natur är misstänksam och motiveras av lagen som kräver, hotar och fördömer. Om man dessutom börjar använda hånfulla, förolämpande ord så avslöjar metoden direkt sitt ursprung.

När vi som kristna människor för lärosamtal ska vi utgå från att personen antagligen menar rätt men kanske inte uttrycker sig på ett korrekt sätt, eller bara uttrycker sig på ett annat sätt än vi brukar, så att jag med min begränsade förståelse bara inte förstått vad han menar. Klander, krav och nedsättande ord är kontraproduktiva och åstadkommer bara en sak med säkerhet: det är att den andre inte vill samarbeta eller acceptera den lära vi vill försvara. Det är helt enkelt en felaktig metod då vi börjar märka ord och agera utifrån lagen med dess krav och hotelser som bara gör människor obstinata. I stället bör vi förkunna evangelium som gör människor redo att acceptera allt Bibeln lär därför att evangeliet motiverar dem.

Evangeliet föder ett ekumeniskt sinne som strävar efter enhet i tron. Det rena evangeliet och ekumenik hör samman. Vi har en lära om den heliga allmänliga kyrkan. ”Vi tror på en helig allmänlig kyrka.” Det betyder mer för oss än ett uttryck i trosbekännelsen. Det är en gåva från Gud. Om det är sant att den helige Ande kallar, upplyser och helgar hela den kristna kyrkan på jorden och bevarar henne i Jesus Kristus i den enda rätta tron, så ska vi inte bli förvånade om den enes tro dras till den andres tro. Anden skapar trons enhet och det är också Andens verk att han för de kristna samman. Vi ska öva vår medvetenhet om den heliga allmänliga kyrkans existens så att vi förstår att vi har kristna bröder och systrar överallt där evangeliet predikas.

Kom ihåg att det är först och främst denna kyrka vi tjänar, inte ett yttre kyrkosamfund. Vi predikar evangeliet och vittnar om Jesus för att människor ska komma till tro på syndernas förlåtelse för Kristi skull. Det är det primära. Det är ett sekundärt mål att de ska bli medlemmar i en bekännelsetrogen kyrka. Vi ska inte vara partisinnade så att vi tror att vi är medlemmar i den sanna synliga kyrkan. Det finns bara en sann osynlig kyrka som är en gemenskap mellan alla som tror på Jesus som sin Frälsare. Hos dessa väcker Anden ett ekumeniskt sinne och en ekumenisk strävan så att den enes tro dras till den andres. Anden för de troende samman.

Glädjen när vi möter andra kristna

När vi övar vår medvetenhet om den sanna osynliga kyrkan gör det oss beredda att glädjas vid mötet med andra som också tror på Jesus som sin Frälsare, oavsett i vilket sammanhang vi möter dem. Vi kan inte göra annat än att erkänna dem som tror på Jesus som Guds barn, som vi själva också är. Därmed erkänner vi också vår gemensamma Frälsare. Och om tillfälle ges ska vi i Guds ords sanning stärka vår trosgemenskap och gemensamma delaktighet i frälsningen.

Vad som framför allt intresserar oss när vi möter någon som tror på Herren Jesus är just att han tror på Jesus, genom tron är ett Guds barn och genom tron tillhör Kristi kropp och är medlem i Guds familj. Det ska vi uttrycka genom att ta fasta på det som förenar oss i tron och börja med att befästa det. Vi ska inte ta fram det som skiljer oss genom att finna fel hos andra och kritisera. Vi stärker tron på sanningen när vi först tar fasta på evangeliet om syndernas

förlåtelse för Kristi skull som vi har gemensamt. Där den tron finns följer med lätthet acceptans av allt vad Jesus lär. Men då ska vi tala till den nya människan som hämtar motivation från evangeliet så som vi tecknat bilden av en kristen människa tidigare i detta föredrag.

Gamle Adams intellekt är emot biblisk ekumenik

Intellektet saknar det hjärtat har. Intellektet är inte ekumeniskt. Jag talar nu om hur den gamle Adam påverkar en konfessionell kyrka. Intellektet kan i ett annat kyrkligt sammanhang agera på rakt motsatt sätt och ge bifall till en falsk ekumenik genom att man med förnuftet kommer överens om att man inte behöver vara överens. Det är också en yttre intellektuell överenskommelse. Men så sker inte i en konfessionell luthersk kyrka när den gamle Adam ger sitt bidrag av misstänksamhet förstärkt av lagens krav, hotelser och fördömande. Då visar sig bristen på ekumenisk strävan i en överlägsenhet som märker fel, kritiserar ord och avkräver andra den rätta bekännelsen i varje stycke. Ni känner igen den gamle Adams karaktärsdrag när han påverkar vårt handlande. Den rätta bekännelsen är då kvar i intellektet men hjärtats tro, hopp och kärlek som hämtar inspiration av evangeliet har ersatts av den gamla människan som bara kan lyssna till lagens krav, hotelser och fördömanden och agera därefter. Då verkar vi inte längre för tron och för den heliga kristna kyrkan, utan möjligtvis för att värna en yttre kyrkoorganisations intressen. Den gamle Adams självskhet blir då tydlig. Man arbetar då med en mekanisk tankeprocess, med grammatik och ordbok, och kräver rättelse, istället för att vinna någon över till tron på Kristus och allt hans ord med evangeliets underbara sanningar som passar hjärtat och motiverar den nya människan men som inte helt kan fattas med förnuftet, hur skarpt det än är.

Tron på syndernas förlåtelse för Kristi skull är huvudsaken. Denna tro är skapad av den helige Ande genom evangeliet om syndernas förlåtelse för Kristi skull. Intellektet är bara ett instrument för att vi ska ta till oss vad tron omfattar. Men tron skapas av predikan som talar till hjärtat och lockar till tro. När tron väckts i en människas hjärta är hon redo att med samma tro börja omfatta allt som Jesus lärt oss. Vi ska lära människor allt som Jesus har befallt oss genom att börja stärka tron med evangeliet och motivera den nya människan med evangeliet. Det finns ingen annan framgångsrik metod för att skapa enhet i tron.